

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
44-100 Gliwice, ul. Wyszyńskiego 2
WYDZIAŁ III
tel. (32) 238-98-30

Dnia 30 kwietnia 2025 r.
Sygn. akt III SA/GI 750/24

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Urząd Miasta Mikołów	
Zał. - 1	Godz.
wpłynęło 2025-05-06 B00	
pocztą	osobiście

Miasto Mikołów
ul. Rynek 16
43-190 Mikołów

DORĘCZENIE PRAWOMOCNEGO ORZECZENIA

W wykonaniu zarządzenia Referendarza sądowego z dnia 18 kwietnia 2025 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, w sprawie ze skargi Wojewody Śląskiego na uchwałę Miasta Mikołów z dnia 24 kwietnia 2024 r. nr LXXIX/821/2024 w przedmiocie ustalenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy, przesyła w załączeniu odpis prawomocnego wyroku z dnia 29 stycznia 2025 r. wraz z uzasadnieniem.

SPECJALISTA

Agnieszka Górecka

Załącznik:

- odpis orzeczenia

ODPIS

Sygn. akt III SA/GI 750/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
w składzie następującym:

Przewodnicząca	Sędzia WSA Magdalena Jankiewicz
Sędziowie	Sędzia WSA Dorota Fleszer (spr.) Asesor WSA Adam Pawłyta
Protokolant	Monika Rał

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2025 r.
sprawy ze skargi Wojewody Śląskiego
na uchwałę Miasta Mikołów
z dnia 24 kwietnia 2024 r. nr LXXIX/821/2024
w przedmiocie ustalenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów
alkoholowych na terenie gminy

oddalą skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

SPECJALISTA

Agnieszka Górecka

Orzeczenie jest prawomocne od dnia 03 kwietnia 2025 r.

UZASADNIENIE

Pismem z 2 sierpnia 2024r. Wojewoda Śląski (dalej: Wojewoda) wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały Nr LXXIX/821/2024 Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie ustalenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy Mikołów, zmienionej uchwałą nr XLVI/825/2018 z dnia 18 września 2018 r. (dalej: uchwała) w całości, jako sprzecznej z art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 2151 z późn. zm.; dalej: ustawa).

W ocenie Wojewody przedmiotowa uchwała podjęta została z istotnym naruszeniem prawa a mianowicie Rada Miejska zwiększając limit (ustalony uchwałą Nr XLIV/797/2018 z dnia 18 czerwca 2018 r.) na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży o 65 sztuk i ustalając go na poziomie 305 sztuk naruszyła w sposób istotny art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy. Wojewoda stanął na stanowisku, że swoboda gminy w zakresie tworzenia norm prawnych ustalających maksymalną liczbę zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych jest ograniczona przez obowiązek realizowania celów ustawy wyznaczonych w jej art. 1 ust. 1, a także w preambule do ustawy.

Ponadto podczas podejmowania przedmiotowej uchwały Rada Miejska nie wzięła pod uwagę konieczności eliminowania czynników sprzyjających rozwojowi problemów alkoholowych społeczności lokalnej. Zaskarżona uchwała w żaden sposób nie ogranicza dostępności do alkoholu i nie tworzy warunków chociażby motywujących do powstrzymywania się od jego spożywania, co stoi w oczywistej sprzeczności z ustawowymi celami, nakreślonymi przez ustawodawcę w art. 1 i 2 ustawy, jej preambule, jak i w wymownym tytule aktu - o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Na potwierdzenie swojego stanowiska Wojewoda podał tezy z orzeczeń sądów administracyjnych

Wojewoda zauważył, że wprawdzie w uzasadnieniu Rada Miejska odniosła się do treści Gminnego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, ale nie wyjaśniła, czy zalecane w Programie wykonanie diagnozy zagęszczenia tych punktów na terenie gminy i oceny korelacji między ich liczbą i rozmieszczeniem, a zauważalnymi problemami wynikającymi z nadużywania alkoholu faktycznie zostało przeprowadzone. Jeśli zaś taka diagnoza powstała, nie

odniesiono się do jej treści.

Z uzasadnienia uchwały wynika, że głównym motywem jej podjęcia był fakt, że Burmistrz nie może wydać w chwili obecnej zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych zawierających powyżej 4,5% do 18% zawartości alkoholu (z wyjątkiem piwa), ponieważ wyczerpany został limit liczby zezwoleń określony w §3 uchwały nr XLIV/797/2018 z dnia 18 czerwca 2018 r. w sprawie ustalenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy Mikołów, zmienionej uchwałą nr XLVI/825/2018 z dnia 18 września 2018 r. Pozostałe limity określone w przedmiotowej uchwale też za niedługo się wyczerpią. W tej sytuacji przedsiębiorcy, na których działalność nie wpływały żadne skargi lub interwencje, przestrzegający zapisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, a próbujący odnowić swoje zezwolenia, w związku z wyczerpanym limitem liczby zezwoleń będą długo oczekiwać na wydanie nowego zezwolenia, co może spowodować straty materialne, likwidację placówki, utratę miejsc pracy. Ponadto zmiana modelu konsumpcji napojów alkoholowych, w szczególności wzrost spożycia wina, spowodował, że ustalony w uchwale limit zezwoleń na sprzedaż napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa) do 18%, przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży jest obecnie wykorzystany w 100%. Popularne stało się prowadzenie sprzedaży napojów alkoholowych „na wynos ” (głównie win) przez przedsiębiorców prowadzących restauracje, którzy występują dodatkowo o nowe zezwolenia na sprzedaż detaliczną, co powoduje, że nawet przy dotychczasowej liczbie punktów sprzedaży napojów alkoholowych, limit liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy Mikołów jest niewystarczający.

Mając powyższe na uwadze Wojewoda uznał, że przy zwiększaniu liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży na terenie gminy Rada Miejska nie uwzględniła przepisów ustawy ukierunkowanych na ograniczanie dostępności alkoholu, skupiając się wyłącznie na zwiększonym zapotrzebowaniu na sprzedaż napojów alkoholowych oraz na polepszeniu sytuacji handlowej lokalnych przedsiębiorców.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o oddalenie skargi.

W uzasadnieniu podkreśliła, że ustawa ma już niemal 42 lata i mimo wprowadzonych zmian nie odnosi się w sposób należyty do zmian społecznych i gospodarczych jakie przez ten okres zaszły w Polsce. Poza tym art. 2 ust. 1 ustawy

nie posiada skonkretyzowanego adresata, a mając na uwadze wymienione w nim zadania nie są to zadania, które jest w stanie zrealizować pojedyncza jednostka samorządu terytorialnego. Zresztą sama ustawa zakłada, że zadania określone w art. 2 ust. 1 nie są adresowane do samorządu terytorialnego ale do rządu czy parlamentu. Także z treści art. 4¹ ustawy nie wynika zadanie samorządowe polegające na „kształtowaniu odpowiedniej polityki społecznej, w szczególności ograniczaniu dostępności alkoholu”. Skoro tak, to zarzut Wojewody jakoby Rada Miejska naruszyła przepis art. 2 ustawy, którego adresatem nie jest samorząd terytorialny, jest całkowicie bezzasadny. To państwo, a nie poszczególna jednostka samorządu terytorialnego powinna realizować zadania określone w art. 2 ust. 1 ustawy.

Dodatkowo Rada Miejska wskazała na istnienie silnego związku między poziomem narażenia na marketing alkoholowy a poziomem konsumpcji alkoholu i to w nim upatruje problem w przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Narażenie na reklamy alkoholu zwiększa prawdopodobieństwo, że dzieci i młodzi ludzie zaczną spożywać alkohol w młodym wieku, a także, że będą pić więcej często i z wzorcami picia, które stwarzają większe ryzyko szkód dla ich zdrowia.

Istotnym problemem jest także bagatelizowanie przez organy ścigania przestępstwa prowadzenia nielegalnej reklamy napojów alkoholowych. Zdecydowana większość prowadzonych postępowań karnych jest umarzana na etapie postępowania przygotowawczego i sprawy te nie mają możliwości trafienia do etapu postępowania sądowego. W ocenie Rady Miejskiej Internet jest miejscem, do którego mają dostęp dzieci i w trosce o ograniczenie wpływu reklam na ich zachowania, postawy, rozsądnym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie przepisów prawa, które w sposób wyraźny będą zabraniały reklamy piwa w Internecie.

Rada Miejska podkreśliła, że żadna gmina nie posiada realnych możliwości, jakie ma państwo, które to mimo zadania określonego w art. 2 ust. 4 ustawy uprawia swoistą hipokryzję dopuszczając sprzedaż alkoholu na stacjach benzynowych, w Internecie, sprzedaż obywatelom już od 18 roku życia (mimo, że w innych państwa ten próg jest podwyższony), dopuszczać wreszcie reklamę spożywania alkoholu. Tymczasem Wojewoda - organ administracji państwowej, przedstawiciel rządu w terenie, zarzuca jednostce samorządu terytorialnego, że ta nie realizuje rządowego zadania ograniczania dostępności alkoholu.

Tym niemniej Rada Miejska wypełniła wszystkie przesłanki dotyczące ustalenia

maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie Miasta, jakie określone zostały w art. 12 ustawy. Ponadto to Miasto Mikołów, jako podstawowa jednostka samorządu terytorialnego jest jedynym podmiotem, który posiada narzędzia do zweryfikowania i ustalenia jaka maksymalna liczba zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych będzie właściwa na jej obszarze. Wojewoda nie wskazał żadnego argumentu merytorycznego wskazującego na przykład na to, że Miasto Mikołów boryka się z wysokim natężeniem problemu alkoholizmu wśród mieszkańców i że utrzymanie dotychczasowej liczby zezwoleń przełoży się na ograniczenie tego problemu.

Sąd dopuścił w sprawie dowody z opinii Gminnej Komisji Problemów Alkoholowych, opinii jednostek pomocniczych oraz Gminnego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych oraz Przeciwdziałania Narkomani na lata 2022/2024.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zważył, co następuje

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1267 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Natomiast według art. 3 § 1 i 2 pkt 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Zakres tej kontroli – według art. 3 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. - obejmuje również orzekanie w sprawie skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Do kategorii takich aktów należy zaskarżona uchwała.

Z kolei na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę o której mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie jej nieważności.

Odnosnie aktów organów gmin, przepis ten pozostaje w związku z art. 91 ust. 1

ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2024 poz.1465; dalej: u.s.g.) stosownie do którego nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem. Przy czym przyjmuje się, że tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy. O istotnym naruszeniu prawa można mówić natomiast wówczas, gdy naruszenie dotyczy przepisów prawa ustrojowego, materialnego czy procedury podejmowania tych aktów.

Na sesji w dniu 24 kwietnia 2024 r. Rada Miejska Mikołowa podjęła uchwałę Nr LXXIX/821/2024 w sprawie zmiany uchwały nr XLIV/797/2018 z dnia 18 czerwca 2018r. w sprawie ustalenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy Mikołów. Przedmiotowa uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 25 kwietnia 2024r. oraz została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego z dnia 26 kwietnia 2024 r. pod poz. 3344.

Kontrolę Sądu w niniejszej sprawie zainicjowała skarga Wojewody wniesiona na podstawie art. 93 ust. 1 u.s.g. Dokonując oceny dopuszczalności skargi Wojewody Sąd uznał, że zaskarżona uchwała Rady Miejskiej mieści się w zakresie kognicji organu nadzoru i upłynął wskazany w art. 91 ust. 1 u.s.g. termin 30 dni od dnia doręczenia mu uchwały, a zatem skarga jest dopuszczalna.

Przed przystąpieniem do zbadania sprawy przywołać trzeba art. 40 ust. 1 u.s.g., wyznaczający kompetencję gmin do wydawania aktów prawa miejscowego. Wynika z niego, że na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Przepis ten odsyła do „upoważnień ustawowych”, powtarzając wynikającą z Konstytucji zasadę, że akty prawa miejscowego są podstawowymi źródłami prawa, a ich stanowienie wymaga każdorazowo upoważnienia zawartego w ustawie. Artykuł 94 Konstytucji przewiduje bowiem, że akty prawa miejscowego są stanowione „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie”. Akty prawa miejscowego zajmują zatem w hierarchii źródeł prawa pozycję zależną, tzn. normy wyższego rzędu określają ich przedmiot oraz zakres i sposób regulacji prawnej. Tak zwany związek tworzenia (w znaczeniu normy kompetencyjnej) łączy akt prawa miejscowego z Konstytucją i ustawami zwykłymi, wprowadzając wymóg istnienia upoważnienia zawartego w ustawie jako podstawy prawnej stanowienia aktów prawa miejscowego czyli tzw. delegacji, na której opiera się związek odesłania (D. Dąbek [w:] *Ustawa o samorządzie gminnym*, red. P. Chmielnicki, Warszawa 2022, art. 40, s.

764).

Istotne w sprawie jest to, że art. 40 ust. 1 u.s.g. odsyła do upoważnień zawartych w ustawach tzw. materialnego prawa administracyjnego, które mogą mieć charakter szczegółowych upoważnień ustawowych albo upoważnień generalnych. W badanej sprawie chodzi o upoważnienie ustawowe zawarte w art. 12 ust. 1 ustawy. Wynika z niego, że rada gminy ustala, w drodze uchwały, maksymalną liczbę zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy (miasta), odrębnie dla: 1) poszczególnych rodzajów napojów alkoholowych, o których mowa w art. 18 ust. 3; 2) zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży; 3) zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży. Tym samym wyrażone w ustawie cele związane z ograniczeniem nadmiernej dostępności alkoholu, zwłaszcza dla młodzieży, nie są tylko postulatami politycznymi, lecz mają charakter wiążących norm prawnych (por. wyrok NSA z 3 stycznia 1995 r.; sygn. akt SA/Kr 2937/94). Jednocześnie przeciwdziałanie alkoholizmowi lub wychowanie w trzeźwości wymaga środków rzeczywiście i faktycznie zmierzających do ograniczenia spożycia alkoholu i jego dostępności. Z tego NSA w wyroku z 21 maja 2020 r., sygn. akt II GSK 142/20 wywiódł, że z woli ustawodawcy polityka społeczna w obszarze przeciwdziałania alkoholizmowi na terenie gminy powierzona została organowi stanowiącemu gminy. Uchwały rad gmin w sprawie ustalenia liczby punktów sprzedaży napojów alkoholowych oraz zasad usytuowania tych punktów winny być podporządkowane realizacji celu ustawy, to jest m.in. ograniczania dostępności alkoholu i tworzenia warunków motywujących powstrzymywanie się od spożywania alkoholu (wyrok NSA z 23 stycznia 1996 r.; sygn. II SA 2792/95; Głosa 1996/11/30). Wszystkie działania określające te warunki, a więc zarówno liczba wydanych zezwoleń na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych, związana z zezwoleniami liczba punktów handlowych, jak też ich rozmieszczenie, a więc usytuowanie punktu sprzedaży na danym terenie i odległość pomiędzy punktami, mają bezpośredni i zasadniczy wpływ na dostępność alkoholu na danym terenie, wpływając tym samym na ocenę relacji podejmowanych działań w stosunku do ustawowego celu ograniczania spożycia alkoholu i wychowania w trzeźwości (por. wyrok NSA z 21 maja 2020 r., sygn. akt II GSK 142/20). Zaznaczyć przy tym trzeba - na co słusznie zwrócił uwagę WSA w Olsztynie w wyroku z 10 marca 2020 r., sygn. akt II SA/OI 87/20 - że ani zawarte w ustawie upoważnienie dla rady gminy ani żaden inny przepis ustawy nie zawiera

dyrektyw w jaki sposób należy upoważnienia ustawowe zawarte w art. 12 ustawy wykonać.

Mając na uwadze powyższe Sąd podziela stanowisko WSA w Krakowie, że dochodzi do konfliktu wartości, ponieważ po jednej stronie leży konieczność ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego i wiążących Polskę umów międzynarodowych (art. 4 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego, podpisanej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r.; Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607, z późn. zm.; sprostowanie tytułu: Dz. U. z 2006 r. Nr 154, poz. 1107). Z drugiej zaś strony jest potrzeba ochrony nie mniej cennych wartości, do jakich realizacji są zobowiązane organy władzy publicznej, jest konieczność ochrony społeczeństwa, w tym zwłaszcza dzieci i młodzieży, przed negatywnymi następstwami nadmiernego spożycia alkoholu, a zatem uwarunkowania związane z ochroną zdrowia publicznego (por. wyrok WSA w Krakowie z 26 listopada 2021 r., sygn. akt III SA/Kr 851/21).

Na konieczność ochrony tych wartości wskazuje ustawodawca już w preambule ustawy czyniąc wiodącą dyrektywą interpretacyjną jej przepisów uznanie życia obywateli w trzeźwości za niezbędny warunek moralnego i materialnego dobra Narodu. Dalej w art. 1 ust. 1 ustawy określone zostały obowiązki organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, których wykonywanie ma zapewnić realizację wartości i celów tej ustawy (por. I. Niżnik-Dobosz [w:] M. Koszowski, I. Niżnik-Dobosz, Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Komentarz, LEX/el. 2022, art. 1.). Chodzi między innymi o podejmowanie działań zmierzających do ograniczania spożycia napojów alkoholowych oraz zmiany struktury ich spożywania, inicjowania i wspierania przedsięwzięć mających na celu zmianę obyczajów w zakresie sposobu spożywania tych napojów. Sposoby realizacji tych obowiązków określone zostały w art. 2 ustawy.

Trzeba także uwzględnić i to, że prowadzenie działań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych oraz integracji społecznej osób uzależnionych od alkoholu należy – co bezpośrednio wynika z art. 41 ust. 1 ustawy – do zadań własnych gmin. Ich realizacja jest prowadzona w postaci uchwalonego przez radę gminy gminnego programu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych oraz przeciwdziałania narkomanii (...) (por. art. 41 ust. 2 ustawy). Jednocześnie właściwą do podjęcia działań inicjujących w zakresie określonym w art. 41 ust. 1 ustawy jest powołana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych (por. art. 41 ust. 3 ustawy).

W niniejszej sprawie kwestią sporną pomiędzy Wojewodą a Radą Miejską jest to, czy Rada Miejska zwiększając maksymalną liczbę zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy Mikołów realizowała cele ustawy. W ocenie Wojewody nie, ponieważ przyjęta przez Radę Miejską uchwała w żaden sposób nie ogranicza dostępności do alkoholu i nie tworzy warunków chociażby motywujących do powstrzymywania się od jego spożywania. Wniosek ten Wojewoda formułuje po pierwsze, na podstawie treści zawartych w rozdziale III Programu zatytułowanym: „dostępność napojów alkoholowych” pokazujących brak wiedzy o istnieniu relacji między liczbą i rozmieszczeniem punktów sprzedaży napojów alkoholowych a zauważalnymi problemami wynikającymi z nadużywania alkoholu. Po drugie zaś z wyeksponowanego w uzasadnieniu uchwały zwiększonego zapotrzebowania na zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych oraz potrzebie poprawy sytuacji handlowej lokalnych przedsiębiorców. Na podstawie tego Wojewoda stwierdził, że Rada Miejska nadała prymat względem ekonomicznym, spychając na dalszy plan dobro obywatela i promowanie postaw zmierzających do ograniczania spożywania alkoholu. Odmienne stanowisko reprezentuje Rada Miejska. Uzasadniając swoje stanowisko podkreśliła, że istotne problemy w zakresie przeciwdziałania alkoholizmowi są przez organy państwa akceptowane i jest ich przyzwolenie na ich istnienie. Chodzi tu o reklamę, zwłaszcza reklamę w Internecie i piwa, sprzedaż napojów alkoholowych na stacjach benzynowych. Poza tym Rada Miejska wypełniła przesłanki wynikające z art. 12 ustawy, co czyni podjętą uchwałę prawidłową.

W ocenie Sądu nie znajduje uzasadnienia zarzut Wojewody co braku realizacji przez Radę Miejską celów ustawy. Rada Miejska – wbrew temu co twierdzi Wojewoda – podejmując zaskarżoną uchwałę kierowała się nie tylko interesem działających na jej terytorium przedsiębiorców, ale również ustaliła realne problemy związane ze spożyciem napojów alkoholowych oraz prowadzonej profilaktyki antyalkoholowej na terenie Miasta. Pozyskując opinie co do projektu uchwały uzyskała zwrotnie stanowisko kwestii Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (dalej: Gminna Komisja), która w piśmie z 5 kwietnia 2024r. wyraźnie wskazała że cyt. „Członkowie GKRPA w roku 2022 dokonali obszernej analizy zagęszczenia punktów sprzedaży w dzielnicach i sołectwach gminy oraz danych wynikających z diagnozy i z dokumentacji pracy Zespołu Motywująco-Interwencyjnego. W toku tych prac nie stwierdzono korelacji między liczbą punktów sprzedaży napojów alkoholowych a liczbą osób nadużywających alkoholu, ponieważ

największy odsetek osób deklarujących częste lub codzienne spożycie, prowadzących samochód pod wpływem alkoholu oraz klientów, wobec których prowadzono postępowanie w GKRPA był obserwowany w sołectwach, gdzie zagęszczenie punktów sprzedaży jest dużo mniejsze niż w centrum miasta. Nie stwierdzono zatem korelacji, dlatego nie podjęto działań w kierunku zmniejszenia limitów." Pozwala to przyjąć, że owa diagnoza zagęszczenia punktów na terenie gminy i oceny korelacji między ich liczbą i rozmieszczeniem, o czym której mowa w Programie i której domaga się Wojewoda faktycznie została przez Gminną Komisję przeprowadzona już w pierwszym roku obowiązywania Gminnego Programu. Dalej Gminna Komisja wskazała działania, których podjęcie rekomenduje Radzie Miejskiej dla ograniczania dostępności alkoholu, a mianowicie utrzymanie ograniczenia sprzedaży w godz. 22:00 - 6:00, edukacja i uwrażliwianie sprzedawców napojów alkoholowych wobec sprzedaży alkoholu nieletnim i nietrzeźwym, budowanie w społeczności Mikołowa zmian na poziomie świadomości i kultury spożywania alkoholu poprzez szerokie kampanie społeczne współpracę z podmiotami działającymi w zakresie zdrowia publicznego (fizycznego i psychicznego) oraz prowadzenie działań profilaktycznych w placówkach oświatowych. Rada Miejska uzyskała również pozytywne opinie uchwały od jednostek pomocniczych Miasta Mikołów. Z tego powodu trudno postawić jej zarzut, iż w sposób istotny naruszyła art. 12 ust. 1 ustawy poprzez działanie niezgodne z celami ustawy i nieograniczanie dostępności alkoholu.

Warto w tym miejscu zauważyć, że cele ustawy są realizowane także poprzez wprowadzony system zakazów sprzedaży i podawania napojów alkoholowych, określony w art. 14-16 ustawy. Natomiast jednostki samorządu terytorialnego są obowiązane między innymi – o czym mowa w art. 1 ust. 1 ustawy - do podejmowania działań zmierzających do ograniczania spożycia napojów alkoholowych, a nie do doprowadzenia braku dostępu do alkoholu i zaprzestania jego spożycia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 151 p.p.s.a. Sąd oddalił skargę. _

*Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem*

SPECIALISTA

Agnieszka Górecka